

BOGDÁN ZSOLT

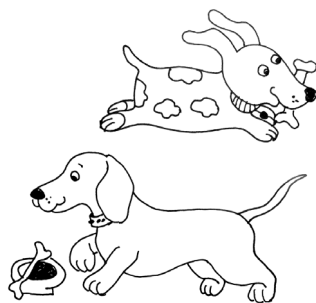
PÉNTEK-TÖRTÉNET

Mindenesetre elég viccesek lehettünk, ahogy ott álltunk ketten a Fair play előtt, az úttest kellős közepén, a felismerés ki-józanító pillanatában: Péntek meg én. Pár perccel azelőtt kifizettem a cechet, sógornómmal felálltunk az asztal mellől. Szám körül ott zsongtak, mint valami privát darazsak még ott köröztek szavaim, a nemrég kiejtettek, a sértettség, az úzottság bársonyos potrohú, fájdalmas szavai; mondom, valami divatos idegenséggel s az egyedüllét delejes tudatával léptem ki a város zajába, jóllakottan, böjtös csendre éhesen. De ezt csak most látom így, jóval a történetek után, mikor Péntek már rég felszedte horgonyát, s elhajózott. Most, mikor többnyire csak játékból s Kántor úr biztatására gondolatban szavakat méregetek egy régi történethez a Korunk hasábjaira, a Szamos-parton egy padon.

Ott akkor teljesen másképp éltem meg...

Az arcokra, mint dohos levegőtlen szobákban rendszerint az ablak köré, kiült a penész, kikönyökölt a közöny. Szemek, mint ódon tükrök, ha leköpik róluk az ezüstréteg.

Úgy tűnt tehát, csak én látom a kutyát. Nagypéntek volt. Ortodox nagypéntek. Még reggel korán, fogmosás után felmarkoltam lelkeket, s borsikabogyós bűnbánatot morzsoltam rá... Biztos ami biztos, gondoltam, végül is nem lehet tudni, az övük vagy a miénk az igazi. – A bűnbánat az bűnbánat... és kész. Nem kell ködös gőzökbe burkolni – gondolják, csak hát nekem gyermekkoromban valahol a Káposztás-havas vagy talán a Naskalat peremén apám elmorzsolt ujjai között egy borsikabogyót, majd egyet a fogai közt is tartva azt mondta: szomjúság ellen nagyon jó. És

Szükségem volt egy lényre, aki kívül rekedt a nagy embertelenségből. Szerencsére. Megmaradt kutyának. Aztán kiderült, hogy a családban kell egy falkavezér, valaki, aki irányít...

most, amikor lassan kikerekedik bennem a Péntek-történet – mert hát mi más nevet adhattam volna az utca közepén, hátsó törött lábait a mellsón egyensúlyozó, a centire elhaladó autókat megugató, veszettül szép fehér kutyának, a román miortitc kölyöknek, ortodox nagypénteken – most, ahogy szedem le róla a fölösleges részleteket, ki tudja, milyen sarok mögül rám ront apám borsikaillata, s a szomjúság, amit maga után hagyott. Rám ront, mint induló vonatra a lekéssett utas... Mert mi más a bűnbánat, mint mérhetetlen Isten-szomjúság. Ez hát a kapocs, úgy tűnik.

Álltunk tehát Péntekkel ketten az utca közepén, borsikaillatú kipufogógázban, cafatokban lógott a lelkünk, fel egészen a Hója közepéig, elnyúlva, mint az ökörnyál. Lassan feleszméltem, hogy minden arra járó lélekre... én ugatok, törött lábbal, elgázolva, magamra hagyatva, igazságomtalanságába zárátva, s minden szolgálatos angyal csak azon iparkodik, csak arra vár, hogy végre lehajoljak, s átöleljem önmagam...

– Micsoda film lenne ebből? Micsoda mozi?

Képzletben már rendezem is. Látom, amint fölroppen egy drón, nekilendül, körbejárja a két ölelkező főalakot. Megáll a forgalom, az emberek arcáról leszáradt a közőny. Hull, mint a vakolat. Állva tapsolnak, igaz, járdán ülve nevetséges volna. Aztán az utolsó kép, ahogy ölemben a kutyussal egyre csak megyek, arcomon a nagy találkozások örömevel megyek, nem tudni, mi felé.

A kép kitágul, már látom az egész utcát, sőt a Szamos mellett a padon azt a kis pontocskát is, aki én vagyok. Megy a zene, a feliratozás, nevemen szép ékezet, többé nem kérhetik számon a Csomortáni Brüsszeliek...

Elkurvultam. Vettem egy barátot magamnak. Pénzért! Nem mintha már nem hinnék a nagy találkozásokban, csak mert sürget az idő. Nem mintha nem lenne barátom, csak hogy megpecsételjem magányomat... Fehér, mint Péntek, és Farkas, mint a fiam. Szükségem volt egy lényre, aki kívül rekedt a nagy embertelenségből. Szerencsére. Megmaradt kutyának. Aztán kiderült, hogy a családban kell egy falkavezér, valaki, aki irányít... másképp könnyen a fejünkre nő, mondják az okosok, így megmaradtam én despotának, a feleségem meg barátnak.

Ülök a padon, verseket mondogatok találomra. Csak úgy.

Régebben féldecikbe s ritkán versekbe... Ma már csak versekben mérem a nyugtalanságot. A másét. A magamét. Ezzel most már kész lennék... nagy vonalakban. Talán így rendben lesz. A Korunknak is. Csak meg kell írni. Judit majd kijavítja. Az is meglehet, nem ilyenre számítottak... Több humorral kellett volna, mint Bartis Attila az övéit, de hát neki könnyű. Ő csípőből ír.

Délután próba. Éjjeli menedékhely... hogy is van?

– ....Kell lennie, azt mondja, a világon egy igazság földjének – nem, ezt kihúzzuk, átírjuk igazak földjének – szóval azon a bizonyos helyen különleges emberek élnek, a rendes emberek, tisztelik egymást, minden további nélkül segítenek egymáson, és egyáltalán minden prima jó náluk.

– Angyaal!! Nem!! Mondom, nem! megy! bele! többé! a vízbe! Megyünk. Gyere, szép élet. Gyere.